

ARI WAHLSTEN

CRIME
TIME

**PAHAN
SYLEILY**

ARI WAHLSTEN

**PAHAN SYLEILY
RIKOSROMANI**

**CRIME
TIME**

Kiitokset:

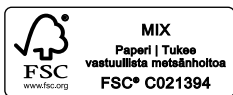
WSOY:n kirjallisuussäätiö

Suomen kirjailijaliitto

Kirsi Kinnunen, LTQ-Partners Oy

Juha Hurme, eräilyasiantuntijuudesta

Tapsa

© 2024 Ari Wahlsten

Kannen ulkoasu Timo Numminen

Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-824-7

Painettu EU:ssa

”Riittävän usein kerrotusta
valheesta tulee totuus.”

– *Vladimir Lenin*

Puolivälissä pakkasenpuremaa kävelymatkaa toimistoltani lounaspaikkaan sain epämiellyttävän tunteen, että joku seurasi minua. Tunne ei perustunut havaintoon, ei ainaakaan sellaiseen, jonka olisin itse tiedostanut. Pari kadunväliä lisää, ja olin kutakuinkin vakuuttunut siitä, että olin tarkkailun alla. Vuosien varrella kehittynyt ammatillinen vaistoni pyrki hienovaraisesti kuiskimaan asiasta korvaani peitoten äänellään tyhjän vatsani kurinan. Olin nälkäinen mutten likimainkaan tarpeeksi jättääkseni ottamatta selvää, pitikö tuntemukseni paikkansa vai olinko pelkästään hermoloman tarpeessa.

Pysähdyin pariin otteeseen tuijottamaan peilipinnoin somistettuja näyteikkunoita kykenemättä havaitsemaan mitään epätavallista takanani näkyvässä katukuvassa. Lopulta pudotin toisen hansikkaani, käännysin nostamaan sen maasta ja putsailin lumesta kiireettömien elkein. Silloin varteenotettava varjostaja osui näkökenttääni: pipopäinen nuori nainen untuvatakissaan kadun vastakkaisella puolen. Hän piti katseensa suunnattuna minusta pois päin tuijottaen tavattoman kiinnostuneena pikkuruisen parturiliik-

keen näyteikkunaa, vaikka puodin palvelut oli mainoskuvien perusteella suunnattu pelkästään miehille. Siltä varalta, että hän olikin vain lumoutunut kuvissa poseeraavien malliurosten komeudesta, päätin tehdä kokeen.

Livahdin kulman taakse ja saman tien sisään lähimmästä avoimesta ovesta. Se johdatti minut pieneen viidakkomaiseen kukkakauppaan, jonka tuoksujen sinfonia oli päätä huumaava. Asetuin seisomaan ovenpielessä jököttävän ison lyyraviikunan suojiin ja varmistin, että sen tuuhean lehvästön lävitse pystyi näkemään kadulle. Vasta sitten vilkaisin peremmälle liikehuoneistoon. Tiskin takana seisova vanha nainen vastasi katseeseeni buddhamaisella tyyneydellä suomatta käsillensä lupaa keskeyttää kukka-asetelman rakentelua. Nyökäytin päätäni ja sanoin hetken mielijohteesta:

”Tahtoisin ostaa ruusun nuorelle neidolle.”

Nainen suoristi aavistuksen ryhtiään. ”Hienoa. Saanko kysyä minkä värisistä ruusuista kyseinen neito pitää?”

”Vaikea sanoa. Tapaamme ensi kertaa.”

”Ahaa. Sitten suosittelen punaista ja pitkävartista, se käy kaikkiin tilanteisiin.”

”Sopii. Ottaisin sen sellaisenaan heti mukaani.”

Samassa untuvatakkinen nainen ilmestyi näkökenttääni näyteikkunan ulkopuolelle. Hän pysähtyi, käänteli päätään ja vilkaisi jopa kukkakaupan suuntaan ennen kuin kiirehti eteenpäin. Sain ja maksoin ostokseni ja olin ulos päästyäni muutamalla nopealla askeleella hänen vierellään. Ojensin kävellessäni ruusua häntä kohti ja sanoin:

”Ja Vuoden varjostaja -palkinnon saa...”

Jätin lauseen lopun roikkumaan ilmaan. Nainen piti katseensa ruusussa ja jatkoi kävelyään hidastaen pikkuhiljaa

askeliaan. Lopulta hän seisahtui kokonaan, puhalsi ilmaa sieraimistaan ja käänsi verkkään silmänsä minua kohti. Ne olivat oikein viehättävät silmät ja niiden tuijotus oli tiukanlainen.

”Hyvä on, kelpaat minulle”, hän totesi napakkaan äänensävyyn.

Hämmennyin hiukan, mutta peitin sen kysymällä vikkelästi:

”Kelpaan mihin?”

”Et ainakaan sulhaseksi, joten pane tuo ruususi syrjään. Tarkoitin tietysti, että tahdon palkata sinut. Sinähän olet yksityisetsivä, eikö vain?”

Nyökkäsin. ”Vieläpä sellainen yksityisetsivä, jolla on oma toimisto ja jopa puhelinnumero. Minuun voi siis ottaa yhteyttä helpomminkin kuin seurailemalla pitkin katuja.”

”Niin tietysti, totta kai. Halusin vain... ikään kuin tutkailla sinua hiukan ennen kuin tekisin päätöksen palkkaamisestasi. Olen melko tarkka siitä, että saan rahoilleni vastinetta.”

”Ja nytkö olet varma asiasta?”

”No, huomasi varsin nopeasti, että sinua seurataan. Luulakseni sellainen osoittaa jonkinasteista ammattitaitoa.”

”Vain jos varjostajakin on ammattilainen. Sinä et ole.”

Vastaukseni ei miellyttänyt häntä. Päätäväinen suu puristui tiukaksi viivaksi, ja aavistelinkin, että sen auetessa saisin osakseni kipakan sanavyöryn. Kiirehdin patoamaan sen ehdottamalla:

”Kerropa nyt mistä on kysymys.”

Hänen silmänsä suurenivat. ”Tässä kadullako?”

”Kelpaa siinä missä muukin paikka.”

”Ei minulle, en tahdo levitellä asioitani kaiken kansan kuullen. Enkä muutenkaan ole enää varma, onko tämä hyvä idea ylipäätään.”

”Sinun mielesi tuntuu muuttuvan nopeammin kuin liikennevalot”, sanoin ja painoin ruusun puoliväkisin hänen kouraansa. ”Kuules, minulla on sudennälkä. Nyt teemme niin, että minä menen syömään ja sinä menet pohtimaan palkkaamiseni valo- ja varjopuolia minne ikinä lystää. Puolen tunnin kuluttua olen taas toimistollani, ja jos päätät saapua sinne seurakseni, voimme jatkaa siitä mihin jäimme. Sanon siis nyt sekä näkemiin että hyvästi, ja kohta näemme, kumpi niistä osuu maaliin.”

Käännyin kannoillani ja lähdin taivaltamaan kohti lounaspaikkaa taakseni katsomatta. Kun puolen tunnin päästä astelin täysin vatsoin puolityhjän toimistotalon kolmannen kerroksen käytävälle, löysin hänet istumasta toimistoni oven lähelle sijoitetulla penkillä ruusu vierellään. Hän oli riisunut piponsa ja untuvatakkinsa, nojasi selkäänsä seinää vasten ja tuijotti antaumuksella kännykkänsä näyttöä kuten valtaosa ihmisistä nykyään tapaa tehdä. Hänellä oli puoli-pitkät ruskeat hiukset ja hoikka vartalo, jota saattoi hyvällä omallatunnolla sanoa kauniiksi muttei tyrmäväväksi. Ja nuori hän totta vie oli, arviolta parikymppinen, joten luonteen napakkuus, joka hänestä huokui, oli todennäköisesti sisäsyntyistä eikä kohtalon kolhujen muokkaamaa. Hän irtautui puhelimensa lumoista, kohotti katseensa minuun ja sanoi:

”Päätin sittenkin tulla. Mutta sanon heti kärkeen, ettei tämä talo luo juurikaan odotuksia sen suhteen, minkä tason palveluja täällä on tarjolla.”

”Odotahan kun näet toimistoni”, sanoin avaimiani kaimella.

”Täällä käytävän varrella majailee koruseppä, sarjakuvapiirtäjä ja joku omituinen konsulttifirma...”

”Ehdit näköjään suorittaa tupatarkastuksen sillä välin, kun tein selvää jälkeä stroganoffistani.”

Hän kohautti olkapäitään. ”No, olin utelias sen suhteen, millainen on yksityisetsivän luontainen reviiiri.”

Hymähdin hänen ajatuksenjuoksulleen avatessani toimistoni oven ja kävelin sitten omistajan elkein sisään. Hän keräsi varusteensa ja tuli jäljessäni sulkien oven perässään. Istahdin toimistotuoliini kirjoituspöydän taakse ja katselin, kuinka hän tarkasteli huoneen arkkitehtuuria kiirettä pitämättä. Vinyylilevysoitin sai osakseen huokauksen, lankapuhelin tyrmistyneen mulkaisun, ja kun katse kääntyi kohti hienostelematonta asiakastuoliani, sanoin:

”Istu alas ja tee olosi epämukavaksi.”

Hän seiso i kuin kuuro tiukasti aloillaan antaen katseen sa vaellella puhdistusta kaipaavien sälekaihdinten tietämille. Kun kummasteluvuoroon tuli vanha arkistokaappini, avasin suuni uudestaan:

”Tulitko vain ikkunaostoksille? Jos et, olet asiakas ja sinun kuuluu istuutua asiakastuoliin, kuten alan ikivanha käytäntö edellyttää. Sen jälkeen kerrot minulle nimesi, teet selkoa maksukyvyystäsi ja esittelet tutkimusta kaipaavan ongelmasi – kaikki tässä järjestyksessä.”

Hän käänsi kirkkaat tarkkaavaiset silmänsä suoraan minuun, nyökkäsi kerran ja istuutui täsmällisin elkein tuolin reunalle. ”Hyvä on sitten, katsotaan tuleeko tästä mitään. Nimeni on Elisa Hietala. Olen vakituisessa työssä eli toisin

sanoen maksukykyinen, ja ongelma, jonka selvittämiseen tarvitsen yksityisetsivää, liittyy sisareni kuolemaan.”

”Sehän sujui mallikelpoisesti”, kiittelin. ”Otan osaa sisareni kuoleman johdosta. Koska itse olet noin pahuksen nuori, oletan ettei hänkään kuollut vanhuuden vaivoin.”

”Ei tietenkään. Ansa oli juuri täyttänyt kaksikymmentäkaksi, kun se tapahtui.”

”Tapahtui mikä?”

”Hän ajoi autolla rotkoon ja murskautui kuoliaaksi.”

”Milloin se tapahtui?”

”Kolme kuukautta sitten. Poliisi sanoo, että se oli onnettomuus.”

”Mutta sinulla on epäilyksesi asiasta?”

”Niin. Ja erityisesti isälläni on. Tunnet muuten hänet, mikä onkin päällimmäisin syy, miksi tulin juuri sinun luoksesi. Muistat varmaan Sylvester Hietalan?”

Tietysti muistin hänet. Partainen suu, takapajuiset käytöstavat ja kaksi hyvin ansaittua journalistipalkintoa nousivat mieleeni ensimmäisinä. Ja heti niiden jälkeen napakka nyrkinisku, jonka sain häneltä aikoinaan leukaperiini. Kaikin puolin aikaansaapa mies siis.

”Tapasimme isäsi kanssa muutama vuosi sitten erään petosvyyhdin tutkinnan yhteydessä”, sanoin. ”Hän jää kielämättä helposti mieleen.”

”Teitte silloin ilmeisesti yhteistyötä, eikö vain?”

”En luonnehtisi sitä ihan noin. Olimme toisillemme vastavuoroisesti hyödyksi, mutta ei se meistä liittolaisia tehnyt. Pikemminkin jouduin ikävien olosuhteiden uhriksi.”

Hän siristi silmiään. ”On teillä kahdella ainakin jotain yhteistä: kumpikin osaa päästellä suustaan ilkeyksiä ilman

sen suurempia tunnontuskia.”

”Minkäs teet”, sanoin käsiäni levitellen. ”Jos haluat, että luonnehdin isääsi Herran enkeliksi, voin tehdä sen, mutta silloin pyydän vähintäänkin tuplapalkkion.”

”Äh, mitä turhia, tunnen kyllä isäni. Hän on oikeasti ihan kultainen, mutta osaa myös soitella toisenlaisia säveliä.”

”Ja kunnolla nuotin vierestä, jos minulta kysyt. Mutta taisimme eksyä hakoteille, koska et tullut puhumaan tänne isästäsi vaan sisarestasi.”

”Tavallaan kummatkin liittyvät toimeksiantoon. Mutta ehkä on parasta, että selitän kaiken juurta jaksain.”

”Se on hartain toiveeni”, myötäilin ja painauduin tuolini selkänojaa vasten.

Hän loi minuun keskittyneen katseen, kuin olisi koettanut vielä kerran varmistaa, että olisin hänen suuren luottamuksensa arvoinen. Sitten hän sanoi äänellä, jossa oli roima annos sankaripalvontaa:

”Sisareni Ansa oli aidosti hyvä ihminen. Isäni kutsui häntä piruuttaan maailmanparantajaksi, mutta itse hän käytti itsestään mieluummin nimitystä aktivisti. Se olikin varsin kuvaava sana, sillä hän otti aktiivisesti osaa kaikenlaiseen kansalaistoimintaan kuten rasismiin vastaisiin mielenosoituksiin ja vähemmistöjen oikeuksien puolustamiseen. Mutta erityisen lähellä sydäntä hänelle oli luonto, mistä syystä hän liittyi noin vuosi takaperin liikkeeseen nimeltä New Green Care. Mahdatko tietää kyseisen järjestön?”

”Tiedän siitä sen, mitä olen sattumalta lukenut tai kuulut mediasta.”

”New Green Care on vähintäänkin puoliradikaali yhteisö, joka ei tyydy pelkästään julistuksiin tai mielenilmaisuihin.

Se pyrki aktiivisesti etsimään ja tutkimaan epäkohtia ja laittomuuksia luonnonsuojeluasioissa ja paljastamaan ympäristörikoksia. Ja koska Ansa oli toiminnan nainen, oli tuollainen meininki hänelle kuin kutsu häihin. Hän matkusti välillä järjestön tehtävissä ties minne päin Suomea ottamaan selvää jostain avohakkuista tai järveen lasketuista lietteistä, ja välillä nuo käynnit poikivat ihan konkreettisia tuloksiakin. Siksi hänestä tuli nopeasti melko suosittu.”

”Mutta vain tietyissä piireissä, arvaan.”

”Naulan kantaan”, hän huudahti. ”Jotkut tahot alkoivat puolestaan vihata häntä, ja hän rupesi saamaan melko karmeaa tykitystä sosiaalisessa mediassa. Haukkumista, hais-tattelua ja huorittelua.”

”Uhkauksia myös?” kysyin.

”Ihan seinähulluja juttuja. Jotkut hekumoivat ajatuksella, kuinka Ansa tapettaisiin hitaasti kiduttamalla ja toiset toivoivat että hänet raiskattaisiin. Mutta sellainen ei kuulemma ole ollenkaan harvinaista, kertoi New Green Caren toiminnanjohtaja Pippa Niemikoski sisarelleni. Voitko uskoa?”

”Helposti”, vastasin. ”Kun nykyään ollaan eri mieltä jonkun kanssa, kiistaa ei selvitetä väittelemällä faktoista, ei myöskään reilulla kaksintaistelulla pistoolein aamunkoitteessa. Pienetkin erimielisyydet ja ihan viattomat väärinkäsitykset hoidetaan vihanpurkauksilla, solvauksilla ja uhkailulla. Ihmisten raivo on repivää ja silmitöntä, eikä minkäänlaista halua sovinnontekoon tunnu löytyvän.”

”Niin, olen kyllä huomannut tuon, mutta” – hän pyöriteli päätään – ”se tuntuu ihan järjenvastaiselta.”

”Se on uusi normaali, eikä kukaan näytä osaavan selittää, kuinka tähän on päädytty. Mutta menepä siihen väliin

kuiskimaan järjen ääntä, niin voi veljet – silloin vasta saat-kin varautua ottamaan paskaa niskaasi joka puolelta ja saavikaupalla.” Nojauduin häntä kohden. ”Liittykö sisaresi samaa vihaposti siis jollain tavalla hänen kuolemaansa?”

”Siitä sinun pitää ottaa selvää. Ansa kuoli ollessaan tutkimassa New Green Caren puolesta erästä ilmiantoa, joten päättele itse.”

”Päätelen vasta sitten, kun olet kertonut tapauksesta enemmän.”

”Hyvä on, saamasi pitää. Kolme kuukautta sitten Ansa matkusti Kouvolan suunnalle tutkimaan New Green Caren saamaa vihjettä epäilystä ympäristöririkoksesta. Suurin osa tutkimuksista lähtee käyntiin nimenomaan paikallisten asukkaiden tekemistä ilmoituksista, ja tällä kertaa asialla oli joku tarkkasilmäinen maatalon tytär, joka oli iltaöisellä luontokävelyllään huomannut epäilyttävää toimintaa lakautetun teollisuuskiinteistön tontilla. Paikkakunnalla oli yleisesti tiedossa, että tontti kuului hiljattain konkurssiin menneelle yritykselle, joka keräsi puhdistettavaksi teollisuuden tuottamaa ongelmajätettä. Tyttö oli nähnyt kaivuriin tonkivan maata metsänreunassa ja hänen mukaansa kuoppiin haudattiin tynnyreitä ja laatikoita pimeyden turvin. Se oli hänestä niin outoa, että hän teki siitä ilmiannon.”

”Ja sisaresi lähti viivana matkaan tutkimaan asiaa?”

Elisa Hietala pudisti päätään lyhyesti. ”Ei aivan. Ennen lähtöään Ansa etsi taustatietoja eri rekistereistä. Konkurssiin mennyt ongelmajäteyhtiö oli nimeltään Carbuna Oy. Konkurssepä oli myynyt tontin eteenpäin yritykselle nimeltään Etelä-Suomen Kiinteistö ja Tontti Oy, eikä alueella pitänyt toistaiseksi olla mitään toimintaa. Kerättyään tiedot

Ansa pakkasi reppunsa ja ilmoitti myöhemmin puhelimitse New Green Carelle päässeensä perille kohteeseen. Sitten hän katosi.”

Kun katsoin häntä hämmästyneenä, hän riensi oitis jatka-

maan:
”Siis tarkoitan ettei häneen saatu enää puhelimella yhteyttä eikä kukaan nähnyt hänen liikkuvan paikkakunnalla. Ja kahden vuorokauden kuluttua saapumisestaan hän löytyi kuoliaaksi murskautuneena auton ohjaamosta lähistöllä sijaitsevan rotkon pohjalta.”

”Eikä poliisitutkimuksessa herännyt epäilystä rikoksesta?”

”Heidän mukaansa Ansa oli todennäköisesti menettänyt auton hallinnan mutkassa ja suistunut tieltä. Minä ja isäni yritimme vängätä vastaan, mutta meidän perustelumme kaikuivat kuuroille korville.”

”Kokeillaanpa ovatko minun korvani herkemmissä vireessä.”

”Hyvä on. Tieosuus, jolla ulosajo tapahtui, oli kuiva ja hyvässä kunnossa, ja Ansa oli todella varovainen ajaja eikä hurjastellut ikinä. Sitä paitsi hän ei juurikaan ajanut autoa vaan käytti mieluummin joukkoliikennettä. Ja bussilla hän oli paikkakunnalle saapunutkin.”

”Vuokrasiko hän siis auton...”

”Varasti!” hän huudahti ääni särkyen. ”Ainakin jos poliisiin on uskomista. Auto, josta sisareni löytyi, oli otettu luvatta käyttöön erään maatalon pihasta. Mutta Ansa ei olisi ikinä tehnyt mitään sellaista.” Hän heristi etusormiaan vinhasti nenäni edessä. ”Auto oli ikivanha Toyota, siis *polttomoottoriauto*. Hän olisi mieluummin syönyt myrkyä kuin suostunut ajamaan moista häkäpönttöä. Mutta

niitä poliisintekkeitä eivät tuollaiset seikat kiinnostaneet. He vain vetosivat siihen, ettei mitään suoranaista näyttöä muusta kuin onnettomuudesta ollut, ja painuivat takaisin laitokselle kiillottamaan virkamerkkejään. Sitä ennen isä ehti kyllä nimitellä heitä siihen malliin, että sai heiltä sakot.”

”Onnenpekka. Minä saan heiltä useimmiten putkareisun ja pari kunnon tälliä päälle. Mutta isäsi tuskin tyytyi noihin vastauksiin.”

”Ei tietenkään, hän ryhtyi tutkimaan juttua omin päin. Tiedän sen, koska hän möläytti siitä minulle humalapäis-sään, muttei suostunut enää selvänä kertomaan enempää. Hän on muuten nykyään humalassa harva se päivä, jätti päivätyönsä lehdessä ja viettää aikaansa pulloa kallistellen ja sisareni kuolemaa mielessään märehkien.”

”Se on surkea tapa surra”, totesin. ”Viina on hätäulos-käynti elämän kurjuudesta, mutta johtaa pidemmän päälle umpikujaan.”

”Ja juuri sitä en tahdo. Haluan että sinä ryhdyt tutki-maan tapausta ja selvität sen juurta jaksain, jotta isä pääsee eroon demoneistaan. Ja minä omistani.”

Katselin häntä päätäni kallistaen. ”Et näytä siltä, kuin olisit alkanut kilpailla isäsi kanssa tyhjennettyjen pullojen määrässä.”

”Minun ongelmani on toisenlainen: en tahdo saada enää unta kuin pillerien avulla. Aiemmin minulla oli hyvät unenlahjat ja haluaisin ne mieluusti takaisin. Mitä sanot?”

”Sanon tämän: on hyvät mahdollisuudet siihen, että hei-tät rahasi hukkaan, jos palkkaat minut.”

Hän mutristi pikkutyttömäisesti huuliaan. ”Olet ilkeä!”

”Näkisitpä vain kun olen. Halusin ainoastaan tehdä selväksi, että mitään uutta ja mullistavaa ei välttämättä selviä. Poliisit kohtelivat teitä tylysti, mutta heillä on omat vakiintuneet menetelmänsä, jotka tuottavat usein tulosta. Minä voin luottaa ainoastaan sitkeyteeni, tuuriini ja vainuuni. Se ei riitä aina lähimainkaan.”

”Otan sen riskin.”

”Olet siis joko rahoissasi tai poikkeuksellisen uhkarohkea.”

Hän hymyili ystävällisesti, muttei kuitenkaan siihen malliin kuin olisi toivonut minusta poikaystävänsä. ”Voimmeko pitää asiaa sovittuna, herra Karisma?”

”Lupaan tutkia juttua pari päivää ja jos edistystä tapahtuu, jatkan vielä tarvittaessa jokusen päivän lisää.”

”Hienoa.”

Hän nousi seisomaan hamettaan suorien, nappasi käyntikorttini pöydänkulmalta ja kirjoitti sen taakse puhelinnumeronsa. Ojentaessaan korttia minulle hän sanoi hiukan hämillään:

”Omituista. En osaa sanoa miksi, mutta jotenkin luotan sinuun – en vain pidä käytöksestäsi.”

”Parempi niin kuin toisin päin”, heitin laiskan lohdutuksen samalla kun saattelin hänet ovelle. Hän pujahti ohitseni käytävälle, sanoi näkemiin ja lähti etenemään kohti portaikkoa. Minä palasin pöytäni luo ja ryhdyin piiskaamaan aivotointaani laukalle levyllisellä Unto Monosen tangoja ja seitinohuella siivulla skotlantilaista viskiä.

Lunta valui pilvistä silmäkantamattomiin, mikä poiki lapiota tai lumikolaa heiluttelevia tomeria kansalaisia huhkimaan omakotitalojensa tonteille ja kadunvarsiin Metsälän pittoreskissa kaupunginosassa. Siunasin mielessäni omaa kerrostaloasumisen autuuttani, kun pysäköin vanhan Opel Corsani tien päähän ja lähdin etsimään taloa numero yhdeksän. Kaksikerroksinen puutalo löytyi pyrystä huolimatta helposti ja erottui naapuritaloistaan – muttei suinkaan edukseen. Olisin uskaltanut siltä seisomalta veikata, ettei tontin omistaja ollut saanut tartuntaa ympärillä parhailaan jylläävästä lapiointikuumeesta. Lumi näytti ulottuvan pihamaalla polvikorkeuteen ja tuulen kasaamat kinokset peittivät talon kivijalan kokonaan kätköihinsä.

Kadulta johti talon ovelle lukuisien askelien tallaama kulku-ura, joka oli hiekoittamaton ja muistutti huonosti hoidettua ratakelkkailun jääkourua. Katselin sitä terveen epäluuloisena ja mietin juuri, oliko tapaturmavakuutuseni voimassa, kun kuulin takavasemmalta möreän miesään:

”Pelkäätkö että katkaiset jalkasi?”

Kun käänsin päätäni, näin joka suuntaan isokokoisen miehenkörilään toppatakissaan ja karvalakissaan tuijottavan minua muutaman metrin päässä jalkakäytävällä lapioon nojaten. Hänen turpeilla huulillaan karehti omituinen hymy, josta ei saanut selvää, oliko se tarkoitettu ystävälliseksi vai pelottavaksi, ja silmät kiilsivät kuin kuumepotilaalla. Katsoin parhaaksi kääntää rintamasuuntani häntä kohti ennen kuin vastasin:

”Jalan katkaisu on yksi vaihtoehto, mutta voi tuossa liukastuessaan helposti kallokin haljeta.” Osoitin sormellani hänen lumilapiotaan. ”Varusteistanne päätellen kyseessä ei taida olla teidän pihamaanne.”

Hän puhkesi hohottavaan nauruun ja pudisti rivakasti päätään. ”Se nyt vielä puuttuisi, olen naapurista. Ettekä tekään vaikuta siltä kuin kuuluisitte tuon talon porukkaan. Näytätte ihan täyspäiseltä.”

En voinut varmuudella sanoa samaa hänestä, joten tyydyin toteamaan:

”Läheltä ainakin liippaa. Teillä taitaa olla töyssyjä naapurisovussa, jos tulkitsen oikein?”

Mies otti puolisen tusinaa lumelta narskuvaa askelta ja seisautui eteeni.

”No, helvetti soikoon!” hän sylkäisi suustaan viinalta vahvasti lemahtavan manauksen. ”Siellä käy ihme porukkaa, ties mitä hippiaisiä ja menninkäisiä. Välillä niitä kokoontuu oikein kunnan lauma, ja meteli on sen mukainen. Ja kesäisin ne väsäävät tuossa pihamaalla kylttejä ja julisteita, joiden teksteillä ei ole järjen kanssa paljoakaan tekemistä. Poliisikin on vierailut talossa ainakin pariin kertaan, mutta touhu vain jatkuu. Vanhan rouva Niemikosken eläes-

sä oli kaikki hyvin, mutta kun Pippa peri isoäitinsä, lähti mokoma karuselli pyörimään saman tien.”

”Olkaa huoleti, minä lupaan olla pieni, hiljainen ja huomaamaton”, sanoin ja käännysin kohti taloa jättäen hänet tuijottamaan perääni.

Lähdin kulkemaan pitkin jäiseksi hioutunutta polkua kohti julkisivua, jonka ikkunat oli peitetty kauttaaltaan verhoilla. Yksi iso lasiruutu oli korvattu ruskealla pahvilla ja sen lävitse kantautui vaimeana ihmiselämän kaikuja. Asettelin askeleeni taiten kuin miinanraivaaja ja onnistuin selviämään tolpillani puoliväliin pihaa. Silloin ulko-ovi aukesi. Olin ollut huomaavinani jonkun kurkkineen verhonraosta ja nyt sain siitä varmistuksen, kun kaksi miestä työntyi yhtä aikaa ulos oviaukosta. He jäivät seisomaan leveälle porrastanteelle ja yrittivät tuijottaa minut hittoon koko pihasta. Kun se ei onnistunut, päätti pidempi heistä tehostaa viestiään suusanallisesti:

”Pysähdypä siihen paikkaan, kaveri.”

Tein kuten pyydettiin ja jäin puolestani tuijottamaan heitä. Tahaton huokaus karkasi huuliltani. He olivat molemmat hoikkia, hapsottavatukkaisia nuorukaisia, jotka saattoi vaateuksen perusteella luokitella kirpputorien vakioasiakkaiksi. He seisoivat vierekkäin kuin liian lähelle toisiaan pystytetyt linnunpelätit ja sopivat kehnonlaisesti siihen kovanaaman rooliin, jota yrittivät epätoivoisesti vetää. Ilmeet oli lainattu Steven Seagalilta ja Jason Stathamilta, mutta se ei hämännyt minua hetkeksikään – muskelimiehinä he olivat vilttiketjun kavereita.

”Mitä asiaa?” päätti kaksikon lyhyempi puolisko osallistua keskusteluun.

Auto-onnettomuudessa menehtyneen luonto-aktivistin sisar palkkaa Kit Karisman tutkimaan turmaan liittyviä epäselvyyksiä. Tämän seurauksena Karisma halutaan pois päiviltä, ja yhteenotto saa aikaan lumipalloefektin: pian syntyy parikin ruumista sekä poliittista eliittiä ravisteleva skandaali.

Kaikki tuntuu kytkeytyvän epämääräisellä tavalla hyvämaineiseen rakennusyhtiöön, jonka toimia Karisma ryhtyy selvittämään radikaalin ympäristöjärjestön tuella. Jäljet johtavat pitkälle Lapin upeisiin erämaihin saakka, mutta loppupeli käydään silti kuolemanolkossa ympäristössä Helsingin ytimessä. Ja tuohon hengenvaaralliseen peliin osallistuvat sellaiset yllättävät tahot, joita kukaan ei olisi alun perin pelureiksi veikannut.

Pahan syleily on kahdeksas itsenäinen osa Ari Wahlstenin dekkarisarjassa, jonka päähenkilö Kit Karisma kulkee Helsingin kaduilla amerikkalaisten kovaksikeitettyjen jännitysromaanien hengessä.

ISBN 978-952-382-824-7

KL 84.2

Kansi: Timo Numminen